

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Parlamentu Europejskiego do podjęcia zaskarżonej rezolucji ze względu na to, że przedmiot rezolucji nie należy do kompetencji Unii Europejskiej przyznanych przez Państwa Członkowskie Traktatami, względnie nadużycie władzy polegające na instrumentalnym wykorzystaniu formy prawnej rezolucji w celu obejścia wymogu zmiany Traktatów dla przypisania Unii Europejskiej kompetencji, których zgodnie z Traktatami Unia nie ma.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez rezolucję Traktatów lub reguł prawnych związanych z ich stosowaniem, tj. naruszenie art. 2 TUE, art. 4 ust. 2 TUE, art. 6 ust. 3 TUE oraz art. 10 TFUE, poprzez to, że rezolucja:
 - narusza prawa i dobra osobiste Skarżącej,
 - oparta jest o niezweryfikowane i nieprawdziwe informacje na temat stanu faktycznego i prawnego w Polsce,
 - zawiera nierzetelną analizę i wykładnię prawa międzynarodowego publicznego dotyczącego kwestii aborcji,
 - w sposób nieuzasadniony przypisuje zakazowi przerywania ciąży i ochronie życia ludzkiego w fazie prenatalnej rzekomą sprzeczność z wartościami wskazanymi w art. 2 TUE, pomijając fakt, że kwestia dopuszczalności aborcji nie jest częścią wspólnej tradycji konstytucyjnej państw członkowskich, co z kolei:
 - skutkuje dyskryminacją w życiu społecznym, politycznym i prawnym w Unii Europejskiej osób opowiadających się za zakazem przerywania ciąży i ochroną życia ludzkiego w fazie prenatalnej;
 - narusza zasadę poszanowania tożsamości narodowej i konstytucyjnej państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2022 r. – Conserve Italia i Conserves France/Komisja

(Sprawa T-59/22)

(2022/C 148/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Conserve Italia – Consorzio Italiano fra cooperative agricole Soc. coop. agr. (San Lazzaro di Savena, Włochy), Conserves France (Tarascon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Di Via, M. Petite, L. Tresoldi i E. Belli)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2021) 8259 z dnia 19 listopada 2021 r. (sprawa AT.40127 – Warzywa w puszkach) dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w części odnoszącej się do obliczenia grzywny;
- obniżenie wysokości grzywny i zarządzenie wszelkich dalszych środków, które Sąd uzna za odpowiednie; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez Conserve Italia i Conserves France w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE, art. 23 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i pkt 33 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 z powodu błędu dotyczącego okoliczności faktycznych i naruszenia prawa w związku z zakwalifikowaniem Conserve Italia jako przedsiębiorstwa zamiast jako związku przedsiębiorstw oraz błędu w ustaleniu maksymalnej kwoty grzywiny.
 - Skarżące twierdzą w tym względzie, że kwestionują błędną kwalifikację Conserve Italia jako „przedsiębiorstwa” zamiast jako „związku przedsiębiorstw” do celów zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG). Brak uznania w decyzji Conserve Italia za „związek przedsiębiorstw” – zgodnie z własną i samodzielną definicją wypracowaną w prawie konkurencji Unii – doprowadził do poważnego błędu przy obliczaniu maksymalnej kwoty grzywiny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE, art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz pkt 14, 19, 20, 22, 24 i 25 wytycznych z powodu błędu w ustaleniu kwoty podstawowej.
 - Skarżące podnoszą w tym względzie w pierwszej kolejności, że Komisja Europejska, ustalając wartość sprzedaży podlegającą uwzględnieniu jako wartość odniesienia przy obliczaniu kwoty podstawowej nałożonej na nie grzywiny, popełniła błąd, gdyż uwzględniła wartość sprzedaży zrealizowanych w całym EOG. W drugiej kolejności skarżące uważają, że zastosowanie przez Komisję Europejską w niniejszym przypadku stosunku 18 % wartości sprzedaży było nieuzasadnione. Ponadto Komisja Europejska zarzuciła Conserve Italia udział w naruszeniu w okresie odpowiadającym całkowitemu czasowi trwania naruszenia, pomijając okoliczność, że jej udział w każdym z porozumień był dużo bardziej ograniczony i nie miał wcale ciągłego charakteru, gdyż wykonanie porozumień było wielokrotnie przerywane.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2022 r. – Estonia/Komisja

(Sprawa T-62/22)

(2022/C 148/43)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: M. Kriisa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 17 listopada 2021 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona Republiki Estońskiej w wysokości 634 057,30 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 21 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014⁽¹⁾ w związku z art. 30 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014⁽²⁾ i w ten sposób błędnie uznała, że system składania wniosków o pomoc w Estonii nie jest zgodny z tymi przepisami.